

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 609

GIỮ TÂM ĐƯỢC BÌNH LẠNG THÌ NIỆM PHẬT LÀ BÍ QUYẾT

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Tư ngày 11/08/2021.

Giữ tâm được bình lặng thì niệm Phật là bí quyết. Ta không niệm Phật thì tâm sẽ có rất nhiều vọng tưởng. Trong cuộc sống đầy lo toan này, con người ta chính chặt với được mất, thành bại, tốt xấu, hơn thua, chìm trong vọng tưởng, tâm không thể Thanh Tịnh.

Tâm Tịnh tương ưng với cõi Tịnh. Tâm không Tịnh không thể tương ưng với cõi Tịnh. Hòa thượng nói: **“Tu hành chẳng qua là tu tâm. Tâm Thanh Tịnh là cốt yếu. Ngoài tâm Thanh Tịnh ra, tất cả đều là thứ yếu. Tâm Thanh Tịnh mới giải quyết được phiền não trên thế gian này. Tâm Thanh Tịnh mới giúp ta làm chủ được chánh niệm khi ta ở thế gian này và khi ta rời khỏi thế gian”**.

Chúng ta thì lại coi tất cả mọi việc đều là quan trọng. Dù được người khác can gián, khuyên can nhiều lần nhưng chúng ta vẫn chấp chặt, vẫn cho rằng mình là đúng. Khi có người can gián chúng ta, chúng tỏ chúng ta đã chướng ngại họ. Chúng ta cảm thấy mình tự tại nhưng lại khiến người khác phiền não. **“Phật Bồ Tát vô địch nhân”**. Phật Bồ Tát không có người đối đầu. Chúng ta còn có người đối đầu là chúng ta đã gây chướng ngại cho người khác. Chúng ta gây chướng ngại cho người khác thì con đường sanh tử của chúng ta vẫn còn chướng ngại.

Hòa thượng nói: **“Tu hành thì dễ, sửa cái tâm thì khó”**. Tu hành để nhìn cho dễ coi thì dễ, nhưng chân thật sửa tâm mình thì không dễ. Trong mọi hoàn cảnh, chúng ta đều phải giữ tâm bình lặng. Nếu tu hành nhiều năm mà tâm không bình lặng thì coi như đã uổng phí. Lúc đó, tất cả những việc làm tốt đẹp trong quá trình chúng ta tu hành chỉ là phước báu, không phải là công đức. Tu tâm Thanh Tịnh, tự tại mới có công đức. Công đức mới giúp chúng ta vượt thoát sanh tử, tự tại trước mọi hoàn cảnh.

Ngay trong cuộc sống hiện tại, tâm Thanh Tịnh giúp chúng ta tự tại, không phiền não. Đối trước mọi thuận cảnh, nghịch cảnh, tâm ta không phiền mà chỉ gọn sóng lên một chút nhưng không dính mắc, không bận tâm, không kết thành phiền não. Giống như trên đường giao thông có những gờ cảnh báo để người lái xe chú ý sắp có nguy hiểm, xe của chúng ta hơi nảy lên một chút nhưng chúng ta đi qua một cách bình thường, không hề bận tâm, không khởi phiền não.

Khi nào tâm ta Thanh Tịnh thì lúc đó mới có công đức. Hòa thượng cảnh báo: **“Đừng nghĩ rằng có phước báu nhiều thì không vào đường Súc Sanh. Có phước báu nhiều nhưng vẫn có thể vào cõi Ngạ Quỷ, cõi Súc Sanh**

để hưởng phước”. Có những con vật được chủ nhân mua về với giá rất đắt tiền và chúng được chăm sóc, cung phụng, hầu hạ rất chu đáo.

Ta tu hành mà vẫn kết thành phiền não thì sự nỗ lực của ta chỉ tạo thành phước báu, chưa phải là công đức. Tu hành, niệm Phật lâu ngày nhưng chưa chắc an toàn. Nhà Phật dạy: **“Tu hành phải tu Tịnh Nghiệp**”. Không tạo ác nghiệp, không tạo thiện nghiệp, mà phải tu Tịnh Nghiệp. Người ta đôi khi tranh làm việc để tạo phước. Chúng ta không tranh giành để làm việc tốt. Người ta tranh giành thì chúng ta nhường. Có tranh giành là có phân biệt chấp trước. Hòa thượng dạy: **“Việc tốt cần làm, nên làm không công không đức**”. Người tốt hàng ngày phải làm việc tốt một cách tự nhiên, không làm việc xấu, không làm vì để có công đức. Chúng ta phải tập cho tâm mình được như vậy.

Khi hiểu được điều này, chúng ta dụng tâm tu hành thì tự nhiên sẽ cảm nhận được sự an lạc. Chúng ta thuê được một ngôi trường to, đưa mấy chục người đến làm việc, đầu tư nhiều tiền của để tu bổ, nâng cấp cơ sở vật chất. Họ bắt đầu kiếm chuyện. Họ cho rằng chúng ta đã đầu tư nhiều như vậy, đã *“cười lên lưng cọt”* thì sẽ phải năn nỉ, van xin họ. Nhưng nếu cần thiết thì chúng ta sẵn sàng trả lại mặt bằng ngay ngày mai, không cần phải bồi thường. Họ thấy chúng ta có tâm thái như vậy thì họ liền thay đổi thái độ, xuống nước. Chúng ta triệt để học theo Hòa thượng thì kết quả tốt đẹp. Hòa thượng nói: **“Người ta tranh giành mà mình cũng tranh giành thì sẽ có đầu đá. Người ta giành thì mình nhường. Người ta tranh giành nữa thì mình nhường tiếp, vui vẻ mà nhường. Người ta mãi mãi tranh giành thì mình mãi mãi nhường**”. Đạo lý này chúng ta nghĩ xem: Có thể giành được sao? Nhà Phật dạy: **“Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định**”. Một bữa ăn, một hùm nước đều là tiền định. Tiền định là phước báu của chúng ta. Chúng ta nhường chỗ này thì sẽ nhận được chỗ khác tốt hơn.

Trong cuộc đời của Thầy, tuy rằng ít tuổi nhưng Thầy đã cảm nhận được rất rõ điều này. Chúng ta đừng sợ bị thiệt thòi, bởi vì chúng ta không bao giờ thiệt thòi. Chúng ta phải tin lời dạy của Hòa thượng: **“Chịu thiệt thòi là phước**”.

Người xưa nói: **“Nhãn một bước thì trời cao biển rộng**”. Hòa thượng dạy: **“Chúng ta một ngày từ sáng đến tối, trong đời nhân xử thế tiếp vật phải giữ được tâm bình lặng. Bí quyết để giữ tâm bình lặng là để khởi chánh niệm**”. Tâm chúng ta không chân thành vì chúng ta luôn khởi lên ý niệm lời lẽ, tốt xấu, hơn thua, thành bại, mọi sự qua lại đều có tính toán. Chúng ta không chân thật với người nhưng lại mong người chân thật với mình. Đó là nghịch lý.

Hòa thượng nói: **“Cả đời của tôi là một mảng chân thành**”. Lời nói của Ngài không chỉ là lời nói, mà suốt cuộc đời của Ngài đều thể hiện ra như vậy. Trong cuộc đời của mình, Ngài đã nhường không biết bao nhiêu lần. Nơi Ngài đến tu học và giảng Kinh thuyết pháp được tu bổ khang trang đẹp đẽ. Chỉ cần người ta có ý muốn tranh giành thì Ngài liền đi luôn. Những Kinh sách quý giá, tư liệu quý giá đều bị mất sau mỗi lần di chuyển. Bây giờ Ngài cũng vẫn đang ở nhờ nhà người ta.

Trong đời nhân xử thế tiếp vật hàng ngày, chúng ta có dùng tâm chân thành không? Tâm chân thành chính là tâm bình lặng. Trước đây Thầy đã từng bôn ba khắp các miền Bắc Trung Nam để giảng Kinh. Thầy đã đi qua rất nhiều nơi trên bản đồ Việt Nam. Cuối cùng Thầy nghĩ: *“Minh về nhà học sẽ tốt hơn!”*. Thầy đi để khuyến khích người ta tu học, khuyến khích người ta xem lại giáo dục gia đình. Dù đi đến bất cứ nơi đâu, Thầy cũng đều tặng quà cho mọi người, không mảy may tư lợi. Nhưng Thầy gặp chướng ngại trùng trùng vì người ta không tin tưởng, người ta chấp trước, coi Thầy chỉ là cư sĩ, không đáng tin.

Thầy đã đến Mỹ tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ ở California theo lời mời của những Phật tử ở Mỹ. Thầy tự lo máy bay, không nhận của họ một xu. Thầy không mong cầu một chút lợi lạc, chỉ mong cầu đem Phật pháp chân thật đến cho họ, mong cầu đem giáo dục Thánh Hiền đến cho họ.

Có lần Thầy đến Nha Trang giảng, có Hòa thượng chứng minh. Trước khi Thầy giảng, Hòa thượng rất đạo mạo giới thiệu 10 phút: *“Hôm nay tôi mời cư sĩ Vọng Tây đến chia sẻ để mọi người thấy người cư sĩ họ tu như thế nào”*. Họ không tin Thầy, thể hiện bằng ánh mắt, bằng thái độ. Có lần Thầy đến Đông Anh để giảng pháp, họ cũng thể hiện ra sự nghi ngờ.

Hòa thượng nói: *“Trong đời nhân xử thế tiếp vật, chúng ta có dùng tâm chân thành không? Cho dù bạn từ sớm đến tối, Phật hiệu không gián đoạn, nhưng trong tâm của bạn vẫn phân biệt tốt xấu, thành bại, hơn thua, hỉ nộ ai lạc, ái ố thì dù Phật hiệu bạn niệm nhiều hơn đi nữa nhưng chắc chắn không thể thành tựu. Tu hành là phải giữ tâm Thanh Tịnh, tâm bình lặng. Mọi nghi thức, phương pháp trong nhà Phật đều để giúp chúng ta giữ tâm Thanh Tịnh, tâm bình lặng”*. Nhà Phật dạy: *“Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau ốm rất hòng chỉ uổng công”*. Nếu chúng ta không thể giữ tâm Thanh Tịnh, không thể giữ tâm bình lặng thì mọi nghi thức & phương pháp đều trở nên vô nghĩa.

Hòa thượng nói: *“Các vị phải nên biết, ta tu hành mà giữ được tâm điềm tĩnh, bình lặng, trong đời nhân xử thế tiếp vật, ta không khởi tâm phân biệt tốt xấu, thành bại, hơn thua thì đó mới là điều quan trọng. Người niệm Phật như vậy mới vắng sanh Cực Lạc. Người tu hành bất cứ một pháp gì cũng có thể thành tựu. Ta ngồi thiền thì mới được minh tâm kiến tánh. Ta trì chú thì mới đạt được cảnh giới Tam Mật tương ưng. Ta niệm Phật thì mới được nhất tâm bất loạn. Tất cả những sự việc khác của thế gian này đều không đáng để nhắc tới, thậm chí không đáng làm nếu việc đó khiến bạn không Thanh Tịnh”*.

Xưa kia, cư sĩ Bàng chắt hết đồ đạc, tài sản xuống thuyền, rồi đục lỗ cho thuyền và đồ đạc cùng chìm xuống sông. Sau đó cả gia đình Ngài sống cuộc đời thanh đạm. Người ta hỏi: *“Ông không dùng thì tại sao không cho người khác dùng? Tại sao ông không làm việc tốt”*. Ngài trả lời rằng: *“Việc tốt không bằng không việc gì”*. Làm việc tốt mà khiến tâm mình phiền não, khiến tâm mình không Thanh Tịnh thì tốt nhất là không làm. Ngài muốn phá chấp của người thế gian, làm việc tốt mà dính mắc vào việc tốt.

Vua Lương Võ Đế gặp Tổ sư Đạt Ma, nhà Vua hỏi: *“Ta đã xây dựng mấy trăm ngôi chùa, độ hàng ngàn xuất gia tăng chúng tu hành. Ta có công đức gì không?”*. Tổ sư Đạt Ma trả lời: *“Ngài không có công đức gì!”*. Nhà Vua

tức giận, không hộ pháp cho Tổ sư Đạt Ma khiến Ngài phải đi vào trong núi, quay mặt vào vách 9 năm ngồi thiền, chờ cơ duyên truyền đạo cho Huệ Khả. Sau đó Ngài tịnh. Nếu lúc đó Vua Lương Võ Đế hỏi Tổ sư Đạt Ma: “*Ta đã xây dựng mấy trăm ngôi chùa, độ hàng ngàn xuất gia tăng chúng tu hành. Phước đức của ta có lớn không?*” thì Tổ sư Đạt Ma sẽ trả lời: “*Phước đức của Ngài rất to lớn!*”. Công đức là tâm Thanh Tịnh. Tâm Thanh Tịnh thì sẽ không lưu ở trong tâm những việc tốt đẹp mà mình đã làm.

Làm việc tốt mà tâm mình bị phiền não, chướng ngại tâm Thanh Tịnh thì tốt nhất là chúng ta không nên làm. Hòa thượng nói: “*Bạn làm bất cứ việc gì mà tâm không Thanh Tịnh, hoặc bạn làm việc gì mà chướng ngại tâm Thanh Tịnh của bạn thì việc đó không đáng để nhắc tới, thậm chí không làm*”. Dù ta không có ý niệm “*làm việc này sẽ có công đức*” nhưng công đức đương nhiên vẫn có.

Nếu bạn không biết điều này thì luống uổng cả cuộc đời tu hành. Ta tu hành, Phật dạy chúng ta bỏ thí cúng dường. Chúng ta tu hành giải thoát, mọi việc làm đều có phước báu, nhưng chúng ta không chấp chặt vào đó. Đời nay tạo phước, đời sau hưởng phước. Người ta ở nhà triệu đô, đi xe triệu đô, mỹ nam mỹ nữ. Hưởng phước thì rất dễ tạo nghiệp, đời sau nữa đọa lạc. Chúng ta tạo phước không phải là để hưởng phước. Nếu có tâm mong cầu phước báu thì mất tâm Thanh Tịnh.

Thầy thường nhắc mọi người: **Phải tích cực chuyển vật chất trở thành phước báu, đừng đại khờ chuyển phước báu thành vật chất.** “*Người phước nhất định ở đất phước, đất phước dành cho người phước ở*”. **Chúng ta không cần phải mong cầu.** Hàng ngày chúng ta chìm trong sự mong cầu nhưng không nhận ra. Ta tu tích công đức, tu tích phước báu không phải được hưởng phước. Trong cuộc sống chúng ta có tiện nghi tốt thì ta hạ thấp tiện nghi của mình để dành cho chúng sanh hưởng.

Vị anh hùng Nguyễn Văn Bảy sau khi lập chiến công oanh liệt, trở về quê làm một người nông dân bình thường. Người ta hỏi thì ông Bảy nói: “*Ở đất nước tôi, đi ra ngõ là gặp anh hùng*”. Cách đây hơn 30 năm, Thầy đi dự một buổi lễ tiếp quản An Giang sau giải phóng miền Nam. Ông ấy là Trung tướng, có một rương vàng, ông đem gửi công an rồi sống cuộc đời của một nông dân bình thường. Khi ông mất, rất nhiều người đến tham dự lễ truy điệu. Họ chính là Phật Bồ Tát. Chúng ta tu hành nhưng tâm vướng mắc, không Thanh Tịnh.

Hòa thượng nói: “*Chúng ta có cơ duyên gặp được Phật pháp, có cơ duyên gặp được pháp môn Tịnh Độ thì chúng ta phải làm đúng pháp, chân thật sẽ có an vui*”. Chúng ta không cần lo cho lợi ích của mình, cứ lo cho lợi ích củangười. Chúng ta tạo phước báu thì người phước ở đất phước. Khi trồng rau, Thầy niệm “*câu thần chú*”: “*Rau ơi, rau mau lớn để tôi tặng rau cho mọi người!*”. Vườn rau Thầy trồng rất xanh tốt, to lớn, tươi ngon. Thầy mang đi tặng cho mọi người, ai cũng vui thích.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!